

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2.50	flileri
PE JUMĂTATE AN	1.30	„
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3.—	cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 38.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKÉNY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Siguranța noastră de anul nou.

(Isaia 44, 24 a.)

Când să întoarse premăritul nostru Domn în casa părintească, sună ultima lui salutare de despărțire către învățăceii săi cei orfani: „Iacă, eu sunt cu voi în toate zilele!“ Cui această le dădu El lor o făclie luminoasă pentru toate oarele întunecoase, o siguranță ca o stâncă la toată mișcarea și clătirea luntrei vieții lor, un tenciu neclătit de stâncă, pe care ancora credinții și nădejzii lor din nou și din nou putea afla sprijin. Pentru aceea și credem noi, că toate zilele ne sunt făcute de Domnul, și ne împărtășim în cuvântul Ecclesiastului 7, 14: „Fii vesel în ziua fericirii, dară și ziua cea rea o primește de bună; căci Dumnezeu a pus-o față cu cealaltă, ca omul să nu știe, ce va aduce viitorul!“

Deci să nu știm, ce va aduce viitorul, ca noi de o parte să nu ieșim nici când din nesiguranță, aceea-i, ce ne umple câte odată cu întrebări întunecoase și șovăire fricoasă. Cine ne va și spune, ce ascunde anul 1913 în sânul său întunecos pentru noi? Aduce el bucurie sau jale, viață sau moarte, fericire sau nefericire, ris sau plâns, rezultat sau nere rezultat? Un sămân de întrebare lângă celalalt să grămădesc naintea noastră, urias

de mare și enigmatic ca sfîncsul la intrarea nemăsuratei pustie de nășid. De unde să luăm răspunsul la urgita cea turbată a inimii neliniștită? Decii ne este dat parte în primisiunea amintită alui Iisus: „Eu sunt cu voi în toate zilele!“ și mai departe în îndemnarea: „Nu vă îngrijați de ziua de mâne!“ (Mat. 6, 24.) Și la aceasta păsește naintea noastră pe pragul anului nou așa mult îmbărbătându-ne. Atunci trebuie să fugă toată nesiguranța și toată plângerea să amuțească, temerea în bărbăție și frica în bucurie a se prefăce, când El ne pune făgăduința sa asemenea unui toaig de călătorie în mâna cea slabă în mareașă parolă de anul nou:

„Eu sunt Domnul, care toate le face!“

Astfel de siguranță a credinții clarifică suferințele noastre. La toată bucuria nădejzii suntem cu aceea știință, că nici anul nou nu va trece fără de suferințe. Noi suntem prea bine umblați în Biblia noastră ca să știm, că odată pentru totdeauna este scris: „Prin multe strimtorări trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu!“ Pățenia de mult ne a învățat la aceea, că și fii ai lui Dumnezeu, și tocmai aceștia, poartă deosebita lor sarcina pe cale.

Oare de ce și nu? Este totuși așa, cum stă scris: „Doamne, în strimtorare pre tine te caut!“ (Isaia 26, 16.) Și dacă nu sunt tocmai suferințe de

clarificare, suferințe de așa soiuri, în cari noi ajungem, tocmai pentru că suntem învățaceii Aceluia, care prin suferințe ajunse la mărirea desevărsită. (Ebr. 2, 10.) Calea tuturor următorilor lui Iisus este plină de cruci, dară pe tot locul strălucesc stelele nădejzii plină de mărire.

Nu va rămânea, că noi și din partea oamenilor vom avea să purtăm multe, precum o păți David cu Șimei. De am avea noi asemenea lui char la cunoștința: „Domnul i-a poruncit-o!” Spre îndreptarea noastră trebuie în fapt de multe ori să vină oamenii asupra noastră. (Ps. 66, 12.) Inse va rămânea adevăr și la păteniile, cari cauzează dureri cărni: „Eu sunt Domnul, care toate le face!” Noi nu suntem nici când predați voinții oamenilor orbi, nu suntem lopta de joc a întâmplării. Deasupra noastră domnește un Părinte bun, care cunoaște lipsele noastre, care singur ne măsură porțiunea suferințelor, și aceasta siguranță aruncă lumina ei vederoasă pe calea noastră, va clarifica zilnic suferințele noastre.

Cunoștința, că Dumnezeu toate le face, sfințește bucuriile noastre. Aceasta multe atât de greu o pot înțelege, că cum pot credincioșii avea bucurie adevărată. Că îi urmează suferințele ca propria lor umbră, li lor de sine înțeles, dară bucuria? — Și totuși sunt așa multe bucurii pe căile noastre. E de sigur mai mult ca fraze de vorbitori la Filipeni 4, 4: „Bucurați-vă în Domnul totdeauna și iarăși zic: bucurați-vă!”

Este că aceasta bucurie e în soiul ei pe deplin deosebită de aceea, ce lumea numește ca bucurie. Bucuria noastră are pre Dumnezeu ca conținut, ea rădăcinează într'aceea, ce Iisus este și are pentru noi, ea să estinde spre toate teritoarele vieții, pentru că Dumnezeu umple viața noastră, zilele și nopțile, oarele de lucru și odiehnă, și pentru aceea e ea curată, precum Dumnezeu este curat. Ea nu isvoarește din izvorul turbure a favoarei omenești, noi nu o scoatem din cis-

ternele proprii noastre bogății. Bucuria noastră curge din izvorul cel nescăbil a iubirei vecinice Dumnezești a Mântuitorului, ea vine din sanctuar și e liberă de toată amestecătura pământească, ea să sfințește prin ținerea tare a cuvântului: „Eu sunt Domnul, care face toate!”

Cu aceasta răpăusăm noi pe cuvânt și provocarea lui Iisus: „Bucurați-vă, că numele vostru este scris în ceruri!” (Luca 10, 20.) Aceasta-i siguranța cea mai mare, care o purtăm noi în inimă, ceva rămănător la toată schimbarea din an în an. Și aceasta bucurie este sfântă și curată, pentru că omoare toată lauda proprie și dă singur Aceluia onoarea, care a făcut toate și încă face toate.

Siguranța noastră de anul nou are mai departe o urmare, ea ne întărește în luptă și resboiu. Luptă și resboiu? Pentru ce aceasta? Aceasta tulbură bucuria! Sau doară e bucuria încunjurată de durere și luptă? Da, aceea-i, și este bine așa. Că în toate cercările și ispitele a ști, că Domnul singur face toate, să schimbă apoi într'un temei nou pentru bucuria sfântă.

Când David merse la Goliat, luă el cincii pietre netede în gluga sa. Asemenea lui mergem noi din nou în lupta cea mare și sfântă pentru Imanuel. Dară nici noi nu mergem în propria armătură, ci în numele Lui și nu avem nimic ca o praștie cu pușcătura cuvântului său. Fiecare Goliat trebuie să cază, pentru că Domnul toate le poate face prin noi. Dacă cândva în oara serioasă a vieții te amenință uriașul desperare a te birui când monstrul timiditate îți insuflă frică, când vine desperarea preste tine ca un bărbat înarmat, apucă aceasta armă! Fără de Iisus nimic! Cu El toare! (Ioan 15, 5. 6; Filipeni 4, 13.)

Noi ca comunitate avem probleme, probleme care pun pe noi corespunderi sfinte. Ce trebuie făcut? Cu toată goana pe teritorul religios nu ajungem nimic, toată voința a lucra însăși conduce de lipsă la faliment.

Una trebuie să ne rămână, siguranța că Domnul toate și în toate lucrează. Cu aceasta pășim noi în săptămâna de rugăciune. Ce ar folosi toată rugăciunea, de n'am ști nimic despre cel ce toate le poate, care rădică neputința noastră! Toate isvoarele noastre sunt în El. Astfel rămâne adevăr și siguranța întăritoare cu privire la comunitate, la familia ta, în chiâmarea și la cauzele cele mai ascunse ale inimei: „Eu sunt Domnul, care face toate!”

Si încă o altă funcțiune are aceasta făgăduință alui Dumnezeu: ea ne asigurază fericirea. Las' să stee cuvântul, cum a ieșit din gura Domnului: „Așa zice Domnul, *Resuscitătorul tău!*” El nu e Domnul, care numai ceva face, ci care *toate le face!* Încrede lui nu numai cauzele externe și conducerea vieții tale, ci nainte de toate sufletul tău. Bagă sabia înduioelniciei tale în teacă. Vrei tu să fi fericit? Ei bine, deci și anul nou va fi un an al mântuirii, un an al îndurării, unde sună versul: 22: „Eu șterg fărădelegile tale ca un nuor și păcatul tău ca negura. Întoarce-te către *Mine*, că *Eu* te mântuiesc!” A face fericit pentru scumpul sânge alui Iisus rămâne și mai departe singurul privilegiu a Domnului nostru. Aceasta sună și în privința ocrotirei, sfântirii și desevășirii noastre: *El a fost, El este, El rămâne Domnul, care face toate!* Oh inimă, fi liniștită și mulțamește!

Din Wge.

Despre pocăință.

Că ce e pocăința, despre aceea s'a vorbit, scris și explicat de multe ori în diferite chipuri, ca oarecumva s'a o înțeleagă oamenii, și astfel apoi să o facă, ca să nu să condamne, ci ca să dobândească mântuire prin credința în Iisus Christos. Deoarece acela e lucru sigur, că cel ce nu se pocăiește, va fi condamnat. (Marcu 16, 16.)

Nici acumina nu e de prisos, a face cunoscută pocăința cu atât mai vârtos, pentru că vedem în viața zilnică, că încă și între aceia, care s'ar ținea pre sine de pocăiți, mulți nici nu o înțeleg, că oare ce este pocăința; și aceasta să poate vedea în viața, vorbirea și umblarea lor.

Foarte mulți s'au adăugit deja către cei pocăiți, mai ales în patria noastră, pentru aceea, ca să nu fie siliți a purta speșele acelor biserici, de cari să țineau, pentru că aici între pocăiți au dat de acela mod, cum să fie scăpați de acelea.

Iarși s'au adăugit mulți către ceata celor pocăiți și așa unii, cari din frica de Dumnezeu și de groaza pierzării vecinică s'au mișcat. Înse cu durere, că din așa unii pocăiți, la foarte mulți s'a adevărit acela cuvânt a Domnului Iisus: „Toată planta, care n'a plantat-o Părintele meu, se va desrădăcina.”

Adevărata și veritabila pocăință mântuiește pre om de vecinica pierzare, pânăcând pocăința falsă și neadeverată foarte amăgește pre om.

Așadară ca nimene să nu se amăgească dintre noi, să ne silim a cunoaște adevărata pocăință, și după aceasta să ne regulăm viața în toată privința.

Pocăința adevărată și veritabilă nu din aceea constă, ca să ne numim ca aceia, sau ca alții să ne numescă ca aceia, ci aceea constă din învoirea lăuntrică a inimei, care Domnul Iisus o numește o nouă naștere, care astfel provine, că omul păcătos aude Evangelia, care arată omului starea sa păcătoasă și pierdută. Și dacă păcătosul crede aceste adevăruri vecinice Dumnezești, să îngrozește în inima sa și începe a-și căi viața să păcătoasă de mai nainte, prin care a trăit numai spre întristarea lui Dumnezeu și crede, că Domnul Iisus pentru aceea a avut a suferi așa chinuri cumplite și în sfârșit a muri, ca pre toți aceia, care cred în El, să-i scape de mânia viitoare. Și astfel de credință după voia lui Dumnezeu, dă omului o nedejde vie despre aceea, că el, de va rămânea cu credincioșie în credință

până la sfârșit, va fi părtaș vieții vecinică. Și astfel cu iubire să alipește de Dumnezeu prin Domnul Iisus Christos, prin care a dobândit împăcarea. Păcatul, care l-a amăgit și l-a condus într'un întunec mare, îl urește din inimă și să ferește de el în toată privința, și pentru toată viața sa să sfințește Domnului, ca să trăiască restul zilelor sale după placul bunului Dumnezeu. Și ca un păcătos rescumpărat prin sângele lui Iisus să silește la aceea, ca și alții să cunoască pre acela Mântuitor mare și glorios, care l-a scăpat pre el de pierzare și l-a luminat prin minunata sa lumină. Și pentru ajungerea acestui scop a lui face toate, câte numai să poate dela el, ca să zidească, să lățească și să susțină împărăția lui Dumnezeu, la aceasta jertfindu-și toată vremea sa liberă, puterea, averea și toate câte le are, ca astfel viața cea păcătoasă între oameni să încezte din zi în zi tot mai mult, și ca să se vadă viața din Dumnezeu.

Adevărata pocăință, e o astfel de învoire, sau schimbare a inimii, care trebuie ca să se vadă, dară deoarece în inima omului oamenii nu pot privi, pentru aceea trebuie, ca faptele să dovedească despre aceasta.

E adevăr, că la mulți vedem fapte bune, că de fiecare faptă păcătoasă cunoscută de ei să rețin. Dară săm-nul iubirii adevărată și sinceră către Dumnezeu și cauza lui foarte rar să poate afla.

Și că oare care este săm-nul iubirii aceleia, aceea o putem învăța dela Domnul Iisus, care s'a dat pre sine de tot pentru rescumpărarea oamenilor păcătoși. Și El aceea spune în sfântul său cuvânt, că cine vrea să nu-și mai trăiască lui-și, ci numai lui Dumnezeu și sfintei sale cauză; că cine nu face aceasta, ci orice alta, ce oamenii țin de bun și sfânt, tot nu va ajunge în cer.

Că dacă cineva să pocăiește, să predă pre sine lui Dumnezeu, dară aceea ce el are nu, așa om e de tot a diavolului, pentru că este în legă-

tura (lațul) lui. Că nu numai cu funiile păcatelor mai mari știe el trage sufletele în pierzare, are și așa funii subțiri, pre cari mulți oameni nu le pot observa, numai aceia, cari pe deplin cred în Dumnezeu, și din aceste funii observabile este una sgărceania, la care mulți aceea zic, că Dumnezeu în dar, prin credință și nu pe bani mântuiește oamenii; ceea ce e adevăr, dară El vrea să vadă iubirea noastră către El, care prin aceea putem dovedi, că dăruim pentru cauza lui sfântă, fiecare după putința sa, la care i-a dat Domnul mai mult acela de mai mult, iar la care s'a dat mai puțin, acela dă mai puțin. (Luca 12, 48.) Așadară și aceia, care au puțin, adecă sunt săraci, pentru că este scris, că cel ce este credincios în cele puține, și în multe este credincios, și cine este necredincios în cele puține, acela este necredincios și în cele multe (Luca 16, 10.), adecă dacă cineva este în adevăr pocăit, acela și dacă e sărac sau bogat, după aceea sprijinește el cauzele împărăției lui Dumnezeu, cum îi este venitul.

Pocăința adevărată, deplină și după voia lui Dumnezeu este toamă așa, ca și când o fecioară să mărită, toate, câte le are, le duce cu ea. Și după ce s'au împreunat, sunt ele tot așa ale bărbatului, cât și ale ei, adecă toate le au comun, și tot cât aduc acestea, este iarăși comun. Dară dacă fecioara s'ar mărită, și averea ei ar lăsa-o vrăjmașului bărbatului ei, ca s'o folosească spre folosul lui, atunci e de sigur, că ea nu-și iubește bărbatul, dară nici n'ar fi în pace cu el.

În așa relațiune suntem și noi cu Dumnezeu, până nu ne întorcem către El, suntem streini de El, dară dacă ne pocăim, atunci pășim în legătură strinsă cu El, și aceasta trebuie arătat, că îl iubim pre El, că noi cu toate ale noastre, care El ni le-a dăruit, voim a-i servi lui, nu lumii. Din aceea ce avem, din venitul, câștigul nostru trebuie să dăruim din iubire și cu bucurie, că dacă nu facem aceasta, înzădar e toată silința și osteneala

noastră. Sunt care foarte mult ar putea face pentru împărăția lui Dumnezeu, că bunul Dumnezeu le-a dat avere, dară în loc de a zidi cu ea împărăția lui Dumnezeu, zidesc împărăția diavolului, pentru că diavolul i-a legat cu funia cea fină a poftei de bogăție, și așa totdeauna e acela gândul lor, a deveni tot mai bogați, dară aceea n'o înțeleg, ce spune Evangelia, ca să nu vă adunați bogății pe pământ, ci în cer, care numai după cele mai sus spuse putem aduna. Cu aceasta nu este spus, ca să nu lucrăm, ci numai aceea, ca în toate să ne fie silința noastră principală zidirea, lățirea și susținerea bună a împărăției lui Dumnezeu, și toate acestea cer jertfe de bani, și încă nu dela cei nepocăiți, ci tocmai dela cei credincioși.

Cel ce spune aceea, că în noul Testament nu este vorba despre aceea, că trebuie dat, acela arată cu aceea testimoniul său de sărăcie, că cât e de sărac în viața spirituală, și că el ca un orb, umblă pipăind prin întunecul spiritual. Că în Evangelie sunt referitor la aceasta în nenumărate locuri afară de cele amintite, care arată lămurit, că atât următorii noului Testament, cât și cei din vechime au fost obligați a da din aceea, ce ei căpătau dela Dumnezeu. Este, că aici nu este arătată măsura că cât, că noi stăm sub legea iubirii, iar iubirea nu să îndestulează nici odată cu faptele bune, ci tot mai mult vrea să facă.

Așadar așa un membru, la care e sarcină a da, și nu o face din iubire, acela nu că ar fi creștin, dară el stă mult în urma păgânilor celor mai neștiitori; că și aceia dau cu mult mai mult idolilor lor celor morți decât mulți, cari să numesc creștini.

Cât de lămurit este arătat în noul Testament, că creștinii cei dintii cu ce bucurie au dăruit, pe lângă sărăcia lor cea mai mare, încă și preste puteri. Și ei au rugat și silit pe apostoli, ca să primească dela ei. Și darul de bună voie ce mare binecuvântare a adus preste ei, și nu au suferit nici când vr'o lipsă!

Poporului lui Israel i-a fost poruncit, ca să dea Domnului zeciuiala venitului lor. Și afară de aceea cât le-a costat lor diferitele jertfe pentru păcat și de mulțămită! Dară pânăcând au făcut ei aceea de regulă și cu credincioșie, n'au văzut nici când lipsă. Dară când au început a părăsi aceasta, și au început a jertfi obiecte și animale fără de preț, atunci bunul Dumnezeu după mai multe îndemnări a trimis blăstem și biciu preste ei, iar în sfârșit i-a lăpădat de tot.

Domnul Iisus așa zice, că dacă am făcut toate, câte ni s'au poruncit, și atunci suntem servi netrebnicii (Luca 17, 10). Așadară Domnul așteaptă mai mult dela noi, nu numai zeciuiala, și atunci să vede iubirea adevărată. Aceea trebuie pe deplin crezut, că cel ce jertfește pentru cauzele Domnului, acela va căpăta napoi cu camătă mare aici în viață, iar în viitor viața de veci, că acela împrumută pre Domnul, și El totdeauna a resplătit celor credincioși.

În Ev. Mateiu 25, 34—45 arată Domnul lămurit lipsa dăruirii, și și aceea, că dăruitorii vor auzi cuvântul „veniți”; pânăcând cei nedăruitori (sgârceiții) vor să auză cuvântul „duceți-vă.” Că multe suflete flămânzesc și însetează de adevăr, de hrana sufletului, și dacă nu capătă să pierd. Mulți sunt goli de îmbrăcămintea sufletului, și mulți sunt streini (călători), cari nu cunosc casa cea dulce, pârintească. Sunt mulți bolnavi sufletește și mulți închiși, și toate aceste așa putem domoli, dacă dăruim cu bucurie pentru acest scop.

Dacă voim să fim oamezi într'adevăr pocăiți, și nu voim a fi amăgiți și rușinați în aceea zi, în care fiecare își va lua resplata faptelor sale, să ne silim, a muri lumii și nouă înșine. Și ca să fim primiți în locașurile vecinice, să ne câștigăm prietini în împărăția lui Dumnezeu din mamonul nedreptății. Bunul Dumnezeu ne ajute pre noi pentru meritele Domnului Iisus, ca toți să fim asemenea pomilor roditori spre mărirea lui și mântuirea sufletelor noastre. . . . s.

Creștinătate decisă în căsarnă.

Din „Warheitszeuge“ foaia fraților germani luăm următorul articol, care credem, că va fi de folos fraților nostri tinări, care sunt acuma în șirul ostașilor și mai ales în aceasta vreme tulbure, ca să știe, că și ca ostaș nu avem ce ne rușina de Regele regilor, de Iisus Christos, ci trebuie să stăm tari și neclătiți, atunci numai vom putea fi biruitor asupra lumii, a păcatului și oricărui vrăjmaș. Aici fie dară acest articol spre învățătură:

„Poate un soldat fi creștin? Este de lipsă misiunea între soldați, este corespunzătoare scopului, este cu rezultat? Aceste sunt întrebări, cari în fapt nu din teorie (carte), ci numai din praxa vieții zilnică să pot răspunde. Una din cele trei mame de soldați ne pune la dispozițiune o epistolă a unui soldat cu învoirea lui, care conține așa răspunsuri lămurite și convingătoare la aceste întrebări, că fiecare cetitor al „Adevărului“ o va ceti cu interes și folos. Mai ales ar trebui, ca tânării nostri, înaintea cărora le stă încă vremea militară, să și-o lase spus, că numai creștinătatea decisă (hotărâtă) poate sta biruind lupta cea grea din căsarmă. Pregătirea cea serioasă a recruților începători pentru vremea servirii lor e mai ales de biserica catolică atacată. Noi am făcut cu aceasta îngrijire pregătitoare foarte puțin, de de tot puțin pentru ei. (Dacă astfel vorbesc frații germani, despre cari este știut, că își pun multă trudă în fiecare an, ca să afle adresele tuturor soldaților creștini, frați sau prietini din cauza misiunii, ce să zicem noi românii, cari n'am avut nici gând la aceasta?) De ar trezi aceasta epistolă un interes nu numai pentru misiunea generală a soldaților, ci și pentru recruții viitori pentru 1913 câteva îndemnări folositoare, vrednice de observat și foarte serioase! El serie:

Berlin în 4 Dec. 19...

Scumpă mamă a soldaților!

Astăzi vin cu răspunderea prețioasei D-tale apistolă din 4 Oct. D-neta de sigur vei fi așteptat de mult deja și te rog cu amicitate, ca întârzierea, care din parte prin mult lucru, precum recrutarea etc. au devenit, a mă scuza.

Mai nainte vă mulțămesc din inimă pentru interesarea D-tale prietinoasă. Șirele D-tale au avut multe bunuri ca urmare. Mai întâiu m'a dat între-barea D-tale ocaziune, că în vremea de atunci încoace m'am dat silința, a ieși odată din simțirea neîndestulării și a-mi face idei lămurite și clare, așadară, dacă mi iertat a mă exprima astfel, a lua o analiză (cercare de sine) a vieții mele spirituală, și eu am aflat, că o așa întreprindere e binecuvântată.

Despre aceea am ajuns în claritate că în casarmă este o pretensiune absolută, a fi un creștin întreg, că fără de aceea este cu neputință, a sta sigur și întemeiat în viforul cel înflorător. Aici e mai nainte pretensiunea, a ocupa o poziție sigură față de nemoralul domnitor al beției. Aceasta eu până aici n'am făcut-o, ci eram unul din aceia, care cred, că a bea un păhar de bere sau a fuma o cigară nu strică. Să și poate că nu mă strică personal în corp, dară de sigur strică înriuririi Duchului sfânt spre inima mea, și și mai sigur strică înriurirea mea ca soldat creștin spre camerazii mei nepocăiți! Că lumea privește spre noi și grijește de noi mai mult, decât noi înșine. Iar pentru că eu nu voiesc a arăta celor pierduți în lume pentru nici un preț o pildă înspăimântătoare despre creștinătate, m'am hotărât deci, nici a fuma nici a bea beutură alcoolică.

Eu am avut deja odată pentru acest vot o luptă în fapt serioasă a mă lupta, dară Domnul m'a dat putere la învingere. Întâmplarea o voi istorisi-o mai jos.

A doua am ajuns în claritate despre aceea, că noi, sau mai bine

zis „eu“, în privința morală avem să fim curați, nu numai cu fapta, ci și cu cugetul. Dară cine umblă cu tină, să mănjește. Eu abea în pot gândi un loc, unde să locuiescă mai multă murdarie morală la olaltă, ca într'o casarmă. E cu durere adevăr, că vorba din urmă, care să aude seară, și cea dintii, e nemorală. Că chiar și omul în moral nepătat trebuie să tâmpească cu vremea în așa o atmosferă, e cu durere prea adevărat. Aici să formcază în sufletul fraților nostri soldați o luptă înfricoșată, din care ei sau ca eroi sau ca răniți iasă. De multe ori nici nu gândim, ce luptă înfricoșată au frații nostri soldați tinări a lupta, și în fapt adevăr, scumpă mamă, că nu sunt tocmai cei mai răi fii alui Iisus, acăror luptă e mai crâncenă, adeseori până la desperare turbată. Eu cred, că Domnul m'a dat ochi în câțva deschiși pentru stările în jurul meu, și eu putui observa, că păteniile de mai sus descrise nu sunt numai ale mele personale, ci acelea a multor frați. Eu însumi m'am apărat cu lunile îndelungate ca un desperat contra atacurilor necurațeniei, și eu cu durere nu pot spune, că am ieșit totdeauna ca biruitor din aceasta luptă. La aceasta înse privesc eu și numai singura plăcere a unei observări arite sau învoirea zimbitoare la glumă dubioasă ca păcat, că păcat este tot aceea, care împiedică deplina locuire a Duchului sfânt în sufletul nostru, și în un suflet pătat numai în oarecare unghi nu poate Duchul sfânt ocupa pe deplin de locuință.

Nu o lua D-neta, te rog, în nume rău dela mine, dacă vorbesc un cuvânt pe față, dară față cu starea cea josnică a lumii tânărimei trebuie să ocupăm noi tinării creștini un punct principiul decis de mănecare, un punct de mănecare, care hotărit refuză toate cele necurate, în orice formă: a privirii, lecturii (cetirii), a fantasiei, a auzirii și a făpturii și mai ales frații nostri în casarmă, pentru că aici au o înriurire uriașă. dară — cât de greu este aceasta!

Eu nu îți pot spune, cât de mult doare după o așa curățenie absolut moralic curată și cum mă doare fiecare atindere contra acestia. Eu și știu punctual, că numai Iisus ne poate da aceasta scăpa și că El vrea să o facă; dară că eu așa avea-o, nu o pot afirma. Eu mă silesc la aceea, dară scopul meu încă de mult nu l-am ajuns și astăzi mi să pare neapropiabil. Eu cred, că D-neta mă înțelegi, că în tinăreța D-tale îți va fi picat și D-tale uneori uriașă puterea ducătrare a faptului cu îngrozire pe conștiință. Ce ne folosesc nouă cărțile frumoase precum a d-nei A. H. „Pentru fericirea fiului meu“ și „Noi tânării“ alui W., când floare tânărimei noastre în armată să conduce în pofta trupului! Unde este mântuire de acest fluviu aducător de stricăciune, unde o învingere deplină asupra necurațeniei în orice formă? În multe oare line ale nopții m'am sdrobotit și eu mânil în desperare, pentru că voiam să rămân curat. Pentru ce nu voia să-mi reesc. biuința, când totuși Iisus făgăduiește o putere deplină și eu eeam fericitul privilegiu, a fi crescut într'o casă creștinească!

Dacă astăzi cuget despre aceasta atunci o află, că la mine s'a făcut un greș memorabil. Până la ieșirea mea din școală abea aveam eu o presimțire despre pericoalele nemoralului, care pândesc pre un tinăr pretotindenea. Ce să ține de înarmarea spirituală, mersei cu în modul cel mai bun înarmat în lupta vieții, dară mie îmi lipsea pe deplin luminarea, care fiecare tată fiului său și fiecare mamă fiicei sale ar trebui să le-o dee; astfest mi s'a dat aceasta „luminare“ din izvoare neadevărate spre nu mica mea pagubă. Eu privesc aceasta împrejurare ca cea mai mare nefericire a vieții mele, și au trecut ani, până m'am putut sbuciuma prin acest labirint, fără ca astăzi să pot afirma, că sunt totdeauna liber de fantazii (inchipuiri) necurate. Eu sper și cred, că Domnul încă îmi va da

odată o deplină învingere preste aceasta slăbiciune, cât de bucuros ași dori eu aceasta!

A treilea punct este deplinul adevăr nu numai în vorbire, ci și în faptă. Nainte de toate am cunoscut eu ca important, că față de noi înșine trebuie să fim adevărați, adevă a nu arăta mai mult, decât suntem.

În genere nu pot eu aceea, ce eu cuget despre un creștin ideal, nici cum bine descria, cu mult mai puțin am ajuns eu acest ideal; dară eu ași dori așa tare s'o ajung și sunt de multe ori sub multele nereușiri și neresultate atât de descurajat, că ași voi să depun lupta cu desperare — dară numai credincioșiei până în sfârșit este gătită cununa. Ca piedică foarte esențială în cursul ordinar nouă am simțit eu părăsirea cetirii zilnică a Bibliei și rugăciunea. Cum iubim de multe ori mai mult patul decât societatea lui Dumnezeu! Cât de mult am eu și în acest punct a mă pâri!

Acuma încă scurt pătenia la început amintită:

Precând lucrăm într'o dimineață în biroul meu, folosiră doi sergenți, cari evau comandați ca scriitori la conecularia de plătire, absența sergentului meu, ca să vină la biroul meu. Unul area la sine o glajă de spumegător (cognac), și ei beură amândoi din ea. Apoi îm dădură și mie să beau. Eu refuzai mulțămind. Această ațită contrastarea lor, și după ce înzădar s'au încercat, a mă înduplica prin vorbe prietinoase ca să beau, o cercară cu amenințări. Când nici aceasta nu ajută, mă apucă unul de din napoi, și celalalt să încercă, a-mi pune glaja la gură și a mă sili să beau, cu firește că m'am apărat dapă puteri, și nu le reuși, nici chiar un strop a-mi băga în gură. Când apoi văzură, că eu nu eram de învins prin brutalitate, zise unul: „Eu îți dau directul ordin din serviciu, ca să bei!“ Eu îi respunsei, atât de liniștit cât numai îmi era după împrejurare cu puțință: „D-le sergent, și dacă ași ajunge în garnizon, eu nu beau.“

Satana trebuie să-și fie luat-o nainte, a mă aduce la cădere. Cauza ar sta deci pentru mine foarte de cugetat, căci cu ce eu m'am învinuit este tăgăduire de supunere naintea feciorilor adunați (erau doi sergenți); dară totuși nu e așa de periculoasă treaba, că după ameazăzi veni la mine unul din cei doi sergenți, și încă acela, care îmi dădu ordinul să beau, și întrebă foarte amical, că oare nu i-ași face un bine. Eu firește că am făcut-o bucuros.

D-ta vezi, cât de greu o avem de multe ori ca soldați și cât de lipsă este rugăciunea mijlocitoare și la loc mai ales pentru frații noștri soldați.

Rămân cu salutările cele mai amicale a mulțămirii a D-tale slab. Hermann.

DIN FĂURIE.

„Pace pe pământ“, așa vesteau ingerii pe câmpiile Bitleemului sârmanci omenime robită. Și noi am stat (și până astăzi încă stăm), ce se atinge de patria noastră, nemijlocit de o bătaie grea. Pânăcând cei mai mulți dintre noi umblăm după afacerile noastre, atârnă bătaia și pacea, prosperitatea și derăpănarea de un fir de mătăsa. Și dacă e adevăr, că bătaia cea mare arc să fie ca un tăciune arzător pentru lumea întreagă, atunci trebuie să știm multă mulțămită Regelui regilor, pre care îl și cerem întru ajutor pentru pacea patriei noastre, dară trebuie să mulțămim și regelui pământesc, că nu e vrăjmașul, ci prietinel păcii, și pentru aceea pune toate în mișcare, ca se delătore aceasta bătaie înfricoșată. Țină-îl bunul Dumnezeu atât pre rege, cât și cugetul cel pacinic în el. Noi dară voim cu deosebită bucurie să ne strîngem în jurul pomului de crăciun, sau și în jurul fripturei (dacă o avem), și a ne aminti de pacea cea bună, de care să bucură patria noastră de câteva zeci de ani. Dară să ne și rugăm

fierbinte: Dă Doamne, pace: patriei, regelui și poporului nostru!

Cine își mai aduce aminte din tinerețe de zilele, când suna toba, acela știe ce este, a fi în vremuri de bătaie. Dară cine nu își mai aduce aminte, acela tot știe ceva despre o bătaie, care neînțecat vaiește între omenime. Este lupta între dreptate și nedreptate, între Șatana și Dumnezeu, între oameni și duchurile rele, care domnesc în aer. Ferice de acela, care și din aceasta luptă a ieșit în pacea lui Dumnezeu. Noi am obicinuit astăzi în vorbirea a „Afa pace” ca însemnare pentru schimbarea cea mai mare, care o poate păți o inimă de om, și încă abea o presimțim, ce fericire mare exprimăm prin aceea. De ar fi inimile noastre cu atât mai deschise pentru vestea îngerilor, cu cât mai mult avem cauză spre mulțămărită privind la zilele trecute!

* * *

„Mâncați bucate grase, și beți beuturi dulci”, ziseră Ezra și Neemia către popor, după ce 'i s'a cetit cartea legii, și tot poporul plângea (Neemia 8, 9) și apoi mai adăugă: „și trimeteți părți la cei ce nu au nimic, că aceasta este zi sfântă Dumnezeului nostru.”

Este de lipsă, iubite cetitor, a-ți aminti aceste cuvinte? Tu precugeti mai odată și respunzi: „Toate sunt în ordine, mama P. și-a căpătat îmbrăcămintea cea caldă, tata M. căpătată cărbunii săi, fetițele Y. căpătară păpușele lor, cărțile pentru Z. sunt trimese, coșarca cu victualii pentru D. încă eri s'a dus, toate sunt în ordine.”

Iertatu-mi ca să-ți mai amintesc una? Tu o ști, că bătrîna mamă H. cetește bucuros. Dară ea nu are banii, a plăti pentru „Adevărul”, cum ar fi, dacă ai plăti tu un exemplar pe sama ei și ai pune pe masa ei de crăciun evita? Cum ar străluci ochii ei! Fiecare dată, când i-ar veni un număr nou, și-ar aduce ea aminte de tine mulțămînd sau doară și rugându-se pentru tine. Putem astăzi, când avem așa multe gânduri și năcazuri, dea-

juns avea din rugăciunea mijlocitoare? Ach, cât de bine ne-ar piea, când am ști; ici-colea să află câte un frate, o soră credincioasă, care să roaga pentru noi! Pentru aceea: „Trimete și acelora părți, care nu au nimic pregătit pe sama lor!”

MISSIONE.

* 0 zi de bucurie ne-a dat iarăși Domnul, nouă curțicenilor, în care a îngăduit a ni se împlini aceea dorință, despre care a fost amintire în „Adevărul” din decembre, că pe sama învățătorilor școalei de duminică să fie o ședință; care s'a și ținut în dec. 10-lea. La care au luat parte din 13 școli de dum. atât învățătorii, cât și alți membri interesați. Ca raportori au luat parte frații Nagy Pál Budapesta, Buzi Károly Békés și Kovács Mihály B.-Csaba. Cei doi din urmă ca membri comitetului școalei de duminică.

Ședința și-a luat începutul la 8 oare cu oară de rugăciune, care a condus fr. Radu Tașca.

După o rugăciune introducătoare a ținut fr. Nagy P. o învățătură scurtă însuflețitoare, pe baza cuvintelor Domnului Iisus, care le-a spus odinioară către Petru: „Paște, miei mei!”

La aceasta a urmat raportarea conform programului deja înainte pregătit:

1. Ce e școala de duminică și folosul ei; de Nagy Pál.
2. Copiii și valoarea lor; de Erdős I.
3. Învățătură exemplară; de Buzi Károly.
4. Rugăciune pentru școala de dum. și învățătorii ei; de Radu Tașca.
5. Desvoltarea învățătorilor școalei de dum. în sine și în lucrul cel sfânt; de Nagy Pál.

La fiecare object a fost grăire liberă, și după o schimbare binecuvântată de păreri, fiecare participant s'a convins despre aceea, că școala de dum. este putem zice un ram principal a lucru-

lui misiunii, în care creștem un neam potrivit conform Evangheliei pentru viitor, dacă lucrăm bine aceasta. Și despre aceasta din nou s'au convins frații cei de față, că până acuma unde a și fost școală de duminică înființată, n'a fost conducerea potrivită, și așa n'a fost nici osteneala cu rezultat. Și din acest punct de vedere a fost pusă propunerea, ca să fie pe sama învățătorilor școlii de duminică ținut în așa loc, unde este local potrivit. Înse la acest curs ar putea și alții lua parte, precum sunt evangeliștii cercuali, și și predicatorii locali.

Pentru aceea cu aceasta cale convocăm atențiunea iubitorilor frați din cercurile Curticiu și Chitigobaz, tot așa și din acelea adunări, care sunt aproape de aceste cercuri, că cei ce doresc a lua parte la o așa școală, să înștiințeze aceasta la fr. Erdős Imre în Körtös, ca la vreme să poată pre fiecare înștiința, că unde și când se va ținea aceea, și că cei ce voiesc a lua parte, ce trebuie să știe.

Program pentru săptămâna de rugăciune din 5 până în :: 11 Ianuarie 1913 (St. n.) ::

Duminică în 5 Ianuarie.

Texte pentru predicat și vorbit:

Prov. 29, 18; Mateiu 6, 33; Efes. 3, 14—15.

Luni în 6 Ianuarie.

Mulțămită și umilire.

Cauze spre mulțămire:

Mâna cea bună a Dumnezeuului nostru a fost preste noi în anul 1912. El a lăsat ca și întâmplările serioase ale anului trecut să ne servească spre bine,

El a dat iarăși un an întreg multă ocaziune pentru lățirea Evangheliei în toată lumea,

El ne-a întărit prin toate în încrederea: „Ce El și-a propus și ce vrea să aibe, aceea trebuie în sfârșit să fie spre ținta și scopul lui.“

El ne-a făcut prin Duchul său sfânt pre Domnul Iisus Christos mai mare și mai glorios.

Noi ne vinovățim și ne pocăim:

(Iov 42, 6.)

Cât am părăsit noi față de Domnul și confracții nostri!

Cât de puțin ajungem noi de mulțimea înstreinată de Dumnezeu!

Cât de trist să vede în creștinătate! Câți au părerea pietății, dară tăgăduiesc puterea Lui!

Câtă alergare după avere pământescă și după onoare, în loc a căuta mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui!

Câtă înălțare a neamurilor, ură națională, prejudecată de poziție! Cât de puțină iubire și frățietate!

A se celi: Ps. 103; Isaia 12; Ioe 2, 21; Hag. 1; Mat. 6, 24; 1 Cor. 13, 27—31 și cap. 13.

Marti în 7 Ianuarie.

Comunitatea universală, „un corp“, acărui cap. este Christos.

Noi ne amintim de întreaga biserică alui Christos în toată lumea. Poporul lui D-nezeu are în vremea noastră plină de ispite de o cunoștință temeinică a scripturii și de o supunere la scriptură mijlocită prin Duch.

Întoarcere la iubirea dintiui și faptele dintiui ne lipsește nouă, ca iubirea frățescă să crească și știința unității să fie tare.

Noi cerem putere nouă a Duchului spre serviciul mărturisirii.

Noi trebuie să învățăm, a da regulat și conform unui plan după puțină noastră pentru împărăția lui D-zeu și știm, că este char, dacă ni iertat a pune binele și averea noastră în serviciul Domnului.

Noi facem rugăciuni mijlocitoare pentru servii cuvântului, ca să fie umpluți de Duchul sfânt și să glorifice pre învățătorul lor.

Noi cerem binecuvântarea lui D-zeu preste toate lucrările, care sunt la

aceea active, a aduna la olaltă pre fiii cei împrăștiati alui D-zeu.

A se celi: Ps. 145; Isaia 55; 2 Tim. 3, 14—4, 8; Apoc. 2, 1—8; 3, 7—13; 1 Tessel. 1.

Mercuri în 8 Ianuare.

Popoarele și domnitorii lor.

Noi facem rugăciune mijlocitoare pentru regi și toate autoritățile,

Noi ne rugăm pentru o stare sănătoasă, înrădăcinată în frica de D-zeu a claselor către olaltă, ca între noi să nu domnească pândirea de câștig, ci ca știința datorinții noastre către poporul nostru și către deaproapele nostru să stee la noi în frunte.

Noi ne rugăm, ca Domnul să stîrpească bănuiala și jalusia popoarelor între olaltă, să ferească în mila sa bătăliile amenințatoare și să ne dăruiască cu binele cel mare al păcii a fi mulțamitori și găzduitori credincioși.

Noi ne aducem aminte de ostași, de mărinari și de toți servii ordinului public.

A se celi: Ps. 2; Ps. 133; Rom. 13; Iacob 4.

Joi în 9 Ianuare.

Missiune externă (streină).

Mulțămită:

pentru măreața Evanghelie despre Christos, care este o putere alui D-zeu, a face fericiți pre toți, care cred în ea,

pentru multele mii, cari au venit în anul trecut la credința în Christos,

pentru desvoltarea îmbucurătoare a comunităților păgăno-creștine la independența, care-i pune în aceea stare, a se susține din mijloacele lor proprii, a se conduce pre sine și a purta însăși misiune,

pentru multele uși deschise pe teritorul cel mare de misiune,

pentru creșterea înțelesului misiunii în patrie și pentru toate darurile de misiune, la care a făcut Domnul pre ai săi voioși,

pentru frații și sorele, cari au urmat chiămării Învățătorului și cari stau acuma afară în luptă.

Rugăciune:

ca fiecare membru a comunității lui Christos să auză ordinul Regelui și în tot modul ce se poate să urmeze lui: „Predicați Evangelia la toată făptura!”

ca lucrătorii misiunii să fie îmbrăcați cu putere de sus, și ca Domnul să întărească cuvântul lor prin semne următoare,

ca predicatorii indigeni, învățătorii și femeile biblice să fie unelte binecuvântate spre pocăința conșoților lor,

ca cei dobândiți dintre păgâni să crească în char și ca prin umblarea lor să dovedească veritabilitatea credinții lor,

pentru conducerea și binecuvântarea Domnului în deosebitele greotăți la misiunea între mohamedani,

ca Domnul să folosească puternicii Chinei nouă ca unelte sale și fraților nostri de acolo să le dea înțelepciune la deslegarea problemelor, cari au crescut misiunii din relațiunile schimbate,

ca Domnul să arate societăților de misiune calea cea dreaptă, tinărimea cea flămândă după cultură a Indiei, a Chinei și Japoniei a o conduce la acela, care ni s'a făcut de Dumnezeu spre înțelepciune,

pentru misiunea medicală și toți, care sunt activi într'nsa.

A se celi: Ps. 72; Isaia 11, 1—9; Fapt. 1, 1—9; Efes. 3, 14.

Vineri în 10 Ianuare.

Familia, tinărimea, școala.

Noi ne rugăm:

ca rugăciunea în familie și cetirea zilnică a Bibliei să afe o lățire mai generală,

ca rugăciunea în cămară să fie mai cu credincioșie exerciată,

pentru învățătorii și școlarii universităților, a seminarilor precum și pentru școalele mai nalte și mai simple,

pentru părinți, ca ei să țină diferitele pericoale naintea ochilor, cari pe vremea noastră amenință pre copiii lor, ca ei prin știința coresponderii

să se luse mânați la Domnul și ca să le dea Domnul milă, a crește copiii lor în învățătura și îndreptarea Domnului,

pentru lupta mai învingătoare contra înfrunzirilor rele prin scrieri și icoane (chinematograf, teatru cu chipuri mișcătoare),

pentru toți, cari ar dori să conducă tinărima de timpuriu la Mântuitorul, pentru învățători și învățătoare în școalele de duminică, clasele celor mici etc.,

pentru reuniunile tinerilor și a fecioarelor, alianțele de tinărimă, festivitățile în școalele mai nalte, cursele biblice etc.

A se citi: 2 Moisi 12, 21—28; Iosua 4, 19—24; Efes. 5, 15—6, 9; Filipeni 4, 1—9.

Sambătă în 11 Ianuară.

Missiunea internă, missiunea iudeică.

Rugăciune:

pentru lucrătorii misiunii internă (din țară) și a evanghelizării, ca să poată aduce aproape Evangelia cea vechiă, prin puterea Duchului sufletelor îndepărtate,

ca poporul nostru cu frică adora-tore să se întorcă către cuvântul și ziua Domnului,

ca noi să ne învățăm, a ne lupta contra pagubele poporului nu numai creșterea sa sucită, ci să le apucăm de rădăcină, și să străbatem la cunoștința, la iertarea păcatului și inoirea inimii.

A se citi: Ps. 122; Luca 8, 4—21; Rom. 11, 25; Isaia 35; Isaia 52, 7—8; Zacharia 12, 9—13, 1.

LEȚIUNI DE DUMINECĂ.

Duminică în 5 Ianuară.

1. Facerea lumii.

1 Moisi 1, 1—2, 3.

Cuvânt de aur: „La început creă Dumnezeu cerul și pământul“ 1 Moisi 1, 1.

Ce o carte măreață este totuși Biblia noastră! Ceea ce nu ne poate spune nici o carte științifică, adevărată cum a purces pământul și Universul, aceea ne spune ea. Nici profesorul cel mai învățat nu știe nimic de aceea, tocmai pentru că n'a fost de față, dară Biblia ni le istorisește în pilde exemplare, pentru că ea e descoperirea dumnezească. Dumnezeu a descoperit lui Moisi, cum a creat la „început lumea.“ Precum o văzu Isaia privind înainte suferințele și moartea Domnului Iisus și le-a descris (Isaia 53), așa văzu Moisi privind înapoi facerea lumii și ne-a descris icoanele ce păseau naintea ochilor săi. Deci o știm noi, că avem un Creator, Dumnezeu, care a făcut cerul și pământul; deci știm noi, că acest Dumnezeu, care era mai înainte de creare, trebuie să existe și preste ea; deci știm noi, de unde vine omul și pentru cine trebuie să fie aici. Ce știința nici prin ageritatea cugetului pătrunzător și nici prin instrumentele cele mai desevărsite nici când nu poate afla, aceea a arătat Dumnezeu duchului și cugetului credincios exemplar și îndestulitor, ca să-l atragă și să-l arădice la Sine. Noi credem raportării Bibliei, pentru că este rațională, și conduce sufletele noastre la Dumnezeu.

Întrebări: 1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră? 2. Cine era naintea începutului lumii? 3. Cine a chemat lumea în ființă? 4. Ce a făcut Dumnezeu mai înainte? 5. Ce înțelegem noi sub „cer“ pre care l-a făcut Dumnezeu? 6. Ce a pășit în a treia zi a creării la arătoare? 7. Cari despărțiri a luat acum Dumnezeu înainte? 8. Ce trebuia să facă Dumnezeu, ca să ne dea și zi și noapte și anotimpurile? 9. Cu ce a împorpat El apole și cu ce aerul? 10. Care sunt creaturile cele mai pe urmă făcute pe pământ? 11. Cine este cununa creării? 12. Ce au stat de toate omului creat la dispozițiune?

Duminică în 12 Ianuară.

2. Omul, cununa creării.

1 Moisi 2, 4—25.

Cuvânt de aur: „Dumnezeu creă pre om dupre chipul său.“ 1 Moisi 1, 27.
Nainte de crearea omului am auzit noi numai foarte pe scurt în lecțiunea

din urmă. Aceasta înse este ceva atât de mare și important, că sfânta Scriptură să întoarcă mai odată napoi la ea, ca să ne-o raporteze mai punctual. Reîntorcându-se la întâiul capitol, să reasumează mai odată scurt, că Dumnezeu a creat toate. Era înse o vreme, când erau toate create, câte erau de trebuință pentru viața și binele omului, atunci îl creă Dumnezeu și pre el, ca cununa creării Lui.

Aici vedem noi: 1. Crearea omului. (v. 7.) 2. Locul omului de locuit. (v. 8—14.) 3. Problema omului. (v. 15—20.) 4. Crearea femeii și statorirea căsătoriei. (v. 21—25.)

Întrebări: 1. Din ce a format Dumnezeu corpul lui Adam? 2. Ce lipsea corpului, după ce era format din țărână? 3. Cum e omul după corpul său? 4. Și cum e el după sufletul său? 5. Care era locul cel dintîiu de locuit al omului? 6. Care problemă i-a încrezut lui Dumnezeu? 7. Care opreală i s'a dat? 8. Ce s'a arătat, că „nu este bine”? 9. Ce făcu omul cu animalele? 10. Ce cunoscu el la aceasta în mod deosebit? 11. Cum i-a câștigat Dumnezeu un ajutor? 12. Ce întemeiă Dumnezeu cu acest act de creare?

Duminecă în 19 Ianuarie.

3. Căderea prin păcat.

1 Moisi 3, 1—2f.

Cuvânt de aur: „Tot cel ce face păcat, servul păcatului este.” Ioan 8, 34.

Biblia noastră bătrînă ne dă răspuns la cele mai adânci întrebări, cari mișcă inima unui om cugetător. Ea ne spune, cine a făcut lumea, ea ne rapoartă, de unde vine omul și unde merge el, ea ne lămurește și despre purcederea păcatului. Că păcatul, răutatea, e acela, o văd și cunosc toți oamenii. Dară că păcatul este seducerea și amăgirea diavolului și din partea omului cădere dela Dumnezeu și este crimă grea, nu voiese cei mai mulți oameni să îngăduie. Lecțiunea de astăzi ne spune, cum a venit păcatul în lume și ce a lucrat.

Aici vedem noi: 1. Ispitirea la păcat. (v. 1—5.) 2. Căderea în păcat. (v. 6—7.) 3. Urmările căderii. (v. 8—24.)

Întrebări: 1. Cine a fost ispititorul oamenilor dintîiu? 2. După ce întrebă El de Eva? 3. Care presupunere căuta el a trezi contra lui Dumnezeu? 4. Care invinuire arădica el contra lui Dumnezeu? 5. Ce făgădui el Evei? 6. Cum privi Eva acuma la pom? 7. Ce făcu ea la aceasta? 8. Cum o pățiră deci Eva și Adam? 9. Ce făcură ei, când au auzit glasul lui Dumnezeu? 10. Ce spuseră ei cu privire la păcatul lor? 11. Care pedeapsă trebuia să sufere ei? 12. Care ajutor le puse Dumnezeu în așteptare?

Duminecă în 26 Ianuarie.

4. Cain și Abel.

1 Moisi 4, 3—15.

Cuvânt de aur: „Tot cel ce urește pre fratele său este ucizător de oameni.” 1 Ioan 3, 15.

Este rău, când trebuie ca înșine să pățim urmările păcatului. Așa o pățiră Adam și Eva. Din Raiu scoși, trebuia să lucre greu, să poarte năcaz și gri-juri, boale și dureri să sufere. Dară mai rău este, a vedea urmările propriilor păcate în fiii săi și a le ajunge. Nici de aceasta pătenie nu fură Adam și Eva cruțați. Ei aveau mulți copii, dară cel mai bătrîn le făcu lor multe grijuri și mari dureri. Deși când născu Eva pre Cain, gândi la promisiunea lui Dumnezeu și crezu, acela o va duce din nou în Raiu, dară curând văzu ea, că s'a înșelat amar, și așa numi ea pre fratele lui Abel, adevăcă deșertăciune. Acești doi fii a părinților căzuți făcură începutul sămânției șerpelui și a femeii. Cain arăta în întreaga sa ființă, că sămânța șerpelui pătrunse adânc în el; Abel descoperi, că lăuntru lui arată fața contrastă și să silește dincontra a face.

Aici vedem noi: 1. Diferiți bărbați, diferite jertfe. (v. 3—5.) 2. Cain dojenit de Dumnezeu cu serioșitate și totuși un ucizător de frate. (v. 6—8.) 3. Ascultarea lui Cain și pedeapsa. (v. 9—15.)

Întrebări: 1. Cum să numeau cei dintîiu doi fii ai părinților dintîiu? 2. În ce chiamare lucra Cain? 3. Ce era Abel? 4. În ce arătară ei temerea și neatârarea de Dumnezeu? 5. Cum privi Domnul acești bărbați și jertfele lor? 6. Cum era deci Cain față de Abel? 7. Ce i spuse Dumnezeu la aceasta? 8. Ce

s'a întâmplat mai târziu, când era Cain în câmp cu Abel? 9. Ce spuse Cain Domnului când fu tras la socoteală? 10. Care pedoapsă dictă Dumnezeu acestui ucizător de frate? 11. Ce zise deci Cain despre păcatul său? 21. Care sunt treptele păcatului, care îl duse în pierzare?

Pentru Duminecă în 2 Februarie.

5. Potopul.

1 Moisi 6, 9—22: 7, 11—24.

Cuvânt de aur: Rom. 6, 23.

Avis îmbucurător.

Toți frații noștri și on. cetitori ai „Adevărului“ sunt avertați prin aceste șire, că cu începutul anului 1913 va fi prețul foii noastre mai mic. Adeacă pentru viitor va fi prețul altcum schimbat din cauza, că frații noștri să poată cât de mulți abona. Prețul va fi de exemplar în loc de cor. 3.50 pe an reductat la cor. 2.50 pentru țară, și în loc de 4 cor. pentru streinătate va fi 3 cor. pentru anul întreg; care și credem că de acuma înainte vor folosi cu atât mai mulți din frații și on. noștri abonatori ocașiunea cea bună și vor abona și pe viitor câte o foaie pentru ei și unii, care sunt în stare mai bună, vor plăti chiar și pentru alții, cari au ceti bucuroși, dară fiind fără de mijloace, câte o foită, sau doară, după cum o știe scriitorul acestor șire din pătenie, vor fi și așa unii, cari plătesc și mai multe foi, numai ca să lumineze oamenii și ca cuvântul adevărului vecinic să se răspândească cât mai mult.

Înse pentru că prețul foii este reductat, nu este reductat conținutul foii, acela tot așa rămâne; ca ne-om pune silința, ca să aducem cât de multe învățături bune, sănătoase pentru sufletul fiecărui creștin. Ne vom pune silința, ca foile să fie cât mai bogate de conținut și să apară întotdeauna la vremea lor.

Deci rugăm pre fiecare din on. abonatori ai „Adevărului“ să binevoiască a lua aceasta la cunoștință, și și aceea,

că are fiecare a-și pune silința, a mai câștiga baremi câte un abonator nou pentru „Adevărul“, că numai așa va putea să existe foaia, dacă înmulțesc abunătorii, iar de nu, atunci nici nu va putea sta acest reductat, ci va trebui din nou înălțat.

Așadară dela on. noștri abonatori stă cauză: de se vor sili a câștiga abonatori noi, va rămânea și prețul de cor. 2.50 pe an pentru țară, resp. 3 cor., pentru streinătate, iar de nu, va fi prețul din nou suit la 3 cor. pe an.

Să primească on. noștri abonatori aceasta schimbare ca un dar de anul nou și să-și pună silința, a îndemna și pre alții, a primi acest dar frumos. Dară să-și și pună silința fiecare, ca prețul abonamentului să nu întirzie mult, ci să fie trimes și de acuma înainte, ca și și până acuma numai pe adresa: **Welker József, Budapest. VII., Hársfa-utca 33.** Iar cei ce nu au plătit prețul foii nici pentru anul 1912 sunt cu atita mai virtos îndemnați, ca să binevoiască a trimete suma de 3 cor. 50 fil. de exemplar pentru „Adevărul“, dară cât de curând, tot la adresa de mai sus.

Sărbători fericite și an nou, plin de mai multe bucurii și bine dela bunul Dumnezeu dorește la toți:

Redacțiunea „Adevărului“

Avis întristător.

Dintre iubiții noștri frați au fi cetit aceea, ce s'a scris în foile „Poporul român“ și „Gura satului“ spre ocară baptistilor. Pentru aceea avisăm pre iubiții noștri frați, că toate acelea sunt calumnii mincinoase, cari le face un biet suflet rățăcit din răsunare, pentru aceea, că cu iel s'a întâmplat aceea ce spune apostolul Petru: cănele s'a întors la vărsarea sa, și poreul scaldat la tăvălitura sa; și pentru aceea este scos din adunare. Pentru care unii dintre frați au voit al trage la respundere pe calea legii, dară noi nu i-am îngăduit. Dară dacă

și mai departe va îndrăzni a face aceasta, atunci îl vom pări odata pentru toate, care îi va fi lui apoi amar.

Către cântăreții evangheliei!

Cu cea mai mare bucurie ne grăbim a aduce la cunoștința fiecărui interesent, că cartea cea nouă a coriștilor să grăbește cu pași iuți spre sfârșire; dacă ne va ajuta Domnul, — iar noi pe baza pătenilor o credem, că ajută — așa pe paștile viitoare 1913 va fi și gata cartea.

Cu ajutorul Domnului ne-am silit la aceea, ca aceasta carte mai nouă de cor să cuprindă în sine cântările cele mai frumoase și mai plăcute din cele cunoscute, precum și foarte multe cântări de nou alese, bogate de conținut. Sperăm, că aceasta carte va fi o comoară comună și ieșirea ei spre bucuria fraților, spre binecuvântarea adunărilor, spre edificarea prietenilor, ba și a celor streini și pre ascultarea cu bucurie a cuvântului lui Dumnezeu, spre îndreptarea căii lucrării Duchului sfânt va servi. Aceasta e rugăciunea noastră.

Pregătirea acestei colecțiune de cântări, care să estinde la 400—432 pagine costează multă osteneală și foarte mulți bani. Între relațiunile serioase din prezență aceea credință ne mângăie și ne încurajază, că cu edarea acestei artă nu numai încetăm lipsele cele tot mai apăsătoare a cauzei cântării, dară îndestulăm și strigarea din zi în zi înnoită a cântăreților nostri pentru delăturarea acestei scândință. Credem, că prin aceasta colecțiune de cântări facem un serviciu bun fiecărei adunare, dară trăiește în noi credința, că toate aceste servicii le va întrece acela rezultat de misiune a acestor cântări cu care cauza cea importantă a gloriosului nostru Mântuitor, lucrul mântuirii sufieșteți îl mișcăm nainte.

Că ce ajutor e cântarea adunărilor și vestitorilor evangheliei, ar fi de prisos a desfășura mai pe larg. Mii și mii este numărul acelor, cari mărturisesc, că cântarea a fost aceea, care i-a condus la ascultarea și primirea cuvântului, aceasta a fost aceea, care i-a scăpat diu pierzarea vecinică și i-a dus dela moarte la viață. E adevăr, că mulți nu pot asculta cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu sunt capele (căși de rugăciune), sau și dacă sunt, sunt mici. Inse nu ni iertat a luneca cu ușor preste acela fapt, că mulți, ba cele mai multe suflete alergânde spre pierzare nu ar avea dorința a veni în capelă sau adunare, dacă acolo n'ar fi cântările atrăgătoare de suflet și inimă. Pentru aceea e așa important, ca să grijim cauza cântării și s'o adăugim neconținut prin toate mijloacele ce le avem la îndemână.

Efectuirea acestei artă importantă și prin aceasta dezvoltarea după puțință a misiunii în patrie, precum și ajungerea aceluși scop, ca fiecare adunare din țară să ajungă cât de ușor la aceasta carte ne-a fost numai pe lângă depunerea de: 55—60,000 coroane capital cu puțință. După desfășurarea acestora n'a fi necuviincios și cu nedreptate, dacă — pre toți aceia frați, cari au gustat binecuvântarea cântării, îi rugăm la aceea, ca să arate iubirea și mulțămita lor către Domnul Iisus și prin aceea, că ne întind mâna de ajutor la respândirea acestei artă. Dacă voi iubiților frați atât de iute, cât vă este numai cu puțință procurați și plătiți aceasta carte; pre alți membri mai puțin zeloși îi indemnăți la cumpărare, să știți, că prin aceasta mișcați înainte cauza lui Dumnezeu, aceasta o adăugiți și serviți cauzei aceluia Domn, care și pre voi v'a mântuit. Da, iubiților frați, ajutați a se zidi Sionul!

Acelora, cari doresc a cumpăra aceasta carte nouă cu note, le facem o propunere foarte surprinzătoare: *Toți aceia, cari în privința cărții trimet comanda și totodată și prețul cărții ina-*

inte de Ianuare 15-lea (cincisprezecelea Ianuare) 1913, capătă cartea pentru 6 coroane în loc de 7 coroane, astfel își păstrează 1 coroană. În aceea nădejde sigură ne apucăm de gătitrea acestei artă mare, că ieșirea ei de sub tipar atât conducătorii de cor, cât și predicatorii și bătrînii adunărilor, tot așa și toți frații o vor primi-o cu bucurie și prin răspândirea cât mai îndepărtată o vor sprijini cu mare zel. Această e rugarea noastră deosebită către voi iubiților frați!

Salut pre toți cu iubire Iosif Welker.

CVITĂRI.

Pentru frații noștri, cari au avut multe a suferi pentru cuvântul lui Dumnezeu, au mai venit următoarele sume: Kétegyháza prin Mihaiu Muntean 80 cor. Feketót prin Joan Tîrban 20 cor. Govosdia, prin V. Vancei 17.80. Kalotaszentkirály prin Szakálas Gábor 8.—. Aranyos Vágás prin Todor Popa 8.—. Kabaláspatak prin Mihaiu Buzle 12.—. Constantin Selean Temeszecsány 5.—.

Bineăvinteze Domnul pre dăruitori și daruri, ca să fie toate spre a Lui mărire. Deocamdată, până nu se va mai arăta lipsa, închidem colectarea.

Din inimă salută pre toți Berbecar.

Întrebări biblice.

1. Cine era așa viteaz, că era pizmit, și așa timid, că îl subjugă un oaspe?
2. Ciue căpătă după căderea sa tot aceea pedeapsă, care o măsură el multora mai nainte?
3. Unde este scris: Iehova va drege spărtura poporului său, și va vindeca rana cu care la lovit?
3. Unde: Întunericul tău ve fi ca meazăziua?
5. Unde: Ațintește inima ta spre calea cea bătută?

Întrebările aflate din trecut au fost: 1. Samson. Judecători 16 3. Balaam 4 Moisi 22. 5. Nabucodonosor. Daniel 4. Întrebările 2 și 4 nu au fost bine aflate.

Au fost aflate de Petru Sabo și János Flore. Illésfalva 1. 3. 5. Pavel Șielovan, Kürtös 1. 5. Nușca Șerban, Sikló 1. 5. Mitru Vance și Nicolae Micola Világos 1. 3 5. Todor Popa, Ol. Szt. Miklós 1. 5. Bădian Ioan, Kürtös 1. 5.

PUBLICĂRI.

Să caută un serv, care să fie ori membru ori prieten credincios, de cam 17—19 ani, pentru Don Alexa pocăit în Kürtös Arad-m.

O soră tînără de cam 15 ani s'ar băga în serviciu la oarecare casă creștinească. Să poate întreba la adresa: Berbekár Vazul Kőrösbökény.

Statistică pe pe anul 1911 încă mai sunt puținele; prețul 50 fl. și 5 fl. porto la V. Berbecár Kőrösbökény.

**Calendar
pe anul 1913 încă
mai sunt.**

O aparat și
**Calendarul pen-
tru cetitul bibliei**

Toate aceste să pot căpăta la:
Welker József Budapest,
VII. ker., Hársfa-utca 33. sz.
și la
Berbecár V. Kőrösbökény.

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR.